

12

Tramp

Bububu
VEČER

DODNÍ POLITIKA
Dábelská pomsta
tramp polil líhem a zapálil při lijavci
8 strážníků Policisté se bránili
KONEC divokých trampů.
Dědu budou potíratí vstřelka hnutí trampského řádnou kontrolou a zákazem noční dopravě, mladistvých však vím- kem - pokud ovšem jsou bez dobrého řádného dozoru.

režišmarjá, Trampové Vypouštějí rybníky.
ová metla našeho venkova; Střelba
Banda trampů
odjelá s několika voják.

estě se
BRÁZKOVY VEČERNÍ
NAKROD
Tram hypnotisoval zámečnicka
a donutil ho aby porodil
pokousaného vzteklostou kočkou
dítě u deřvického nádraží.

Bububu
Českého
II. vydání
Ústřední orgán čsl. strany národně-socialistické.
časopis, který nelže, neopymá, a
Osmnáctiletý tramp spalil hlavu podobenky své milé
chystal atentát na podnikavského zem. pres. Rozsvyřala
zabil 3
a těžce zranil 2 mladé hochy
střelil ve Vršovnicích
pověšal je v tašce na pásek
do tramvaje
Sněd kraje chleba
a pak se vrhl do
řeky.

Pachatelé vraždy - Cikáni nebo trampové?
Vražda v Praze - Plynáčižka strážnická.
Pachatelé vraždy - Cikáni nebo trampové?
Vražda v Praze - Plynáčižka strážnická.
Pachatelé vraždy - Cikáni nebo trampové?
Vražda v Praze - Plynáčižka strážnická.

nebojiš?
Jezavčelička 29

Kamocádi nám piší...

Kluci todle sežerte s rozumem!

Devátý numero „Trampa“ neslo nádhernou vobálku: Nás nikdo nevyhubí! Nádherná vobálka, malebná a nesmrtelná — a to se ví bejt u trampskejch vyvrhelů zavedený medaile tak jí musel autor těch namalovanejch rozculenejch kluků dostat první. To se ví, že nás nikdo nevyhubí, protože se nedá vyhubit co je zdravý. A za druhý se nedá vyhubit co nejní organizovaný, proto každej kdo veme do huby slovo legitíma ce ten si nezaslouží, aby na něj tramp dřífkem šáhnul. Je to smutný, že co vlóni stříbrnej nočník nechal co by exkrement ležet, v tom se nejkonce patlají naše vedoucí deníky.

Amen, pravím vám, nechť očka vaše slepa jsou, kde astrachán de vokolo, ouška vaše pak nešf sluchu nevěnují tomu čoškoli paďour zachrochtá! A pamatujte si to jednou pro nadále, že ani noviny ani četňous vás nezabíje, ale organizace docela sichr!

Nad tou zmíněnou vobálkou sem proseděl noc, majíce v předvečer pomenší vejstup s tehánem, rozšafným to řezňasem. Povídal co je zdravý a co zdravý nejní. A řek, že trampové sou bahno. A že svou céru nevychoval proto, aby se teď flákala s rošťákama. Na ulici prej de slušná ženská pořádně voblíkaná a trochu příkrášlená, aby se jí neblanštila trafika, přece dyš sem dáma tak nechodím jako divous! To ty lidi tadydle v novinách darmo nevymysleli!

No a hodlal mi ukazovat tadydle v novinách fšelijaký šmejdy. Kdyby kdákal moc široce vo šmejdech, se róze že by to v redakci hodili do koše, boďef ne, dyk víme, že „Trampa“ nečtou blbi. Ale abych přece vyhověl i těm několiká zájemcům o věc, dávám k dobrou tu tabulíku:

Jak se líší trempule vod plyneru a nóbl dámy?	
Plynera a nóbl dáma má	Trempule
šmejdy na zuby	} a trempule to fšeckó nemá a žídny atd. atd. atd.
gulmovačka na vlasy	
puďry a krémy	
břitvičku na vobočí	
barvičky na pysky	
náramky, náušnice, náhrdelníky a prstény	
malý boty a vysoký špalíky	
podprsenky a šněrovačky	
atd. atd. atd.	

Myslíte kluci proč vám todle pišu? Abyste věděli, dočtouce moji stížnosť až do konce, co to je drobná práce trampská. Tak číhejte. Já mám teda holku a její táta je jak známo řezňas. To by venkoncem nevadilo, že jo. Ale von je taky pričínlivej člověk, vod špalku se nehne a má semle támle nákej barák a automobil. A teď si přectafte, že já mu s céry udělal trampku!!! Coš je pro rozšafnýho člověka zlý a může ho to sklátit do hrobu.

Máma jí vodila na fajfokloki a pudrovala jí čenich, abv ulovila fabrikanta — a teď bum — céra si namluví trampa ucourányho co chodí v neděli a vo hod bóží bosej vokolo vody. No pozdraf buch!

„Poček ty svině,“ povídá jí táta, „jestli toho hajzla nenecháš, tak tě vydědím, já ti dám na Letný barák, abys to věděla, že se mi budeš čubčít s takovým flákačem, ani findu, to si pamatuj!“

No a tendle rozšafnej řeč taky že nezůstal bez následkův krutých. Tehán můj je člověk pričínlivej nejenom — alebrž i muž, co řekne to je skála. Udělal tečku za svou mluvou, nakašlal jí barák na Letný.

Vidíte kolegové v klatbě, na světě sou dobrý holky. Dyš se blíž kouknete tak najdete dycky spíš cajdu na

golflacu a v lepším hotelu než pod stanem v davli. Tak to dopadlo. Moje skvaf má starou belu a no barák na Letný. Dóóóbre! Ale moje skvaf taky nemá píchání na straně. Vona má jenom jednu starou košili. ksieht blejskavej jako špek, vyšisovaný mikádo, vočí jako špinavý moře, zlatý srce, plnou hubu bílejch zubů. číslo bot aspoň k padesátce!

Nemá náušnice, nemá prstýnky, nemá hedvábný lejtka — innu teháne. já bych tu holku pihatou nedal ani za dvacet baráků na Letný!!!

To je kousek tý drobný trampský práce. Člověk si připadá jako satan, ulovil jsem jednu duši a přived sem jí ke kotli mezi vás!

Inglmayer.

Pochválen pán jěžiš Kristus.
Praha-davel, v srpnu 1929.

CTĚNÉ REDAKCI ČASOPISU „TRAMP“

V 11. čísle Vašeho časopisu jsme se dočetli o kuchařském umění osadnice Rakši. — Že to je však pouhé minimum jejího velkého umění, poznáte z následujícího:

Po absolvování 14denního kuchařského kursu při závěrečných zkouškách, dokázala jedna absolventka přímo mistrovský kousek: V necelých dvou hodinách se jí podařilo velmi chutně připravit gulášovou konservu — s chlebem!

Tímto jedinečným úspěchem staříčká učitelka ústavu byla pohnta až k slzám, neboť za své 99leté činnosti v kuchařské škole podobného talentu nepamatuje.

S úctou:

**Absolventky
vysoké kuchařské školy rodinné.**

Z OSADY „U PĚTI ŽRALOKŮ“:

I.

Sluníčko praží do mělké zátočiny. — Z pod smřčku vyjkl Židla. Chudák má jazyk až ve výstřihu trička při pomýšlení na tu vábnou konservu s lošosem. Kam mi jí jen ti kolouškové schovali, dyk už všecko prohlídal a kde nic tu nic? Náhle, jakoby osvícen nějakým vyšším vnuknutím, svezl se po bahnitěm břehu, aby prohlídal ještě zátočinu

Zatím se těžkopádně bere do osady Balů, čmucha je na všechny strany, kde by se dalo ještě co sežrat. Zpívá si: „Vichřice se vztekááá, na Klondyku sněžííí . . .“ a bubnuje si blaženě na břicho. — Co to? Spatřil nad břehem židlův ohnutý cembr a přestal jako když utne:

„Šmarjá, že na ni dupne?“ Hádá s napjatou tváří . . . A taky jo! Ha! S vítězným řevem ponořil Židla ruku do bahna a vymrštil jí, třímaje v ní plechovou krabici. V zápětí však s ní třískl o hladinu, až se Balůvi udělaly mžitky před očima.

„Kdo ste mi schlamstnul lososa, bisoni!“ zalkal. „A já, bláhově myslel, že bude ještě plná . . .!“

„Jo, jo, voni halt si rybičky pochutnaly, jóóó“ — vece Balů, naladiv soustrastně tvář.

Židla ustrnul s rukama lomícíma nad hlavou a ústy otevřenými na nápadně se vzdalujícího Balůa: „Von řekne: Rybičky si pochutnaly! A vodevěly si snad tu konservu zobáčkama ne, ty losose? A vytřely chlebem, že se tak leskla! U šlaka!“ Trpně se zasmál po způsobu notorických stařečků, náhle pochopiv. „Pěkná rybička, pšaf!“ Zašklebil se jak master Wu a mávl rukou odevzaně za Balůem.

Poslední plamenný pohled se zachytil v smřčině a zhasl pak v slzách . . . Židla s hlavou skleslou v ramenou smrká dojetím a škytá: „A jak si místo mě pošmakoval, Baště!“

Trampský oznamovatel.

Prodám cestovní gramofon, 18 desek, cena dle ujednání. Pod zn. „Hotové 128“ do adm. t. l.

Koupím starší kytař. Nabídky do adm. t.

l. s udáním ceny pod zn. „Hotové“ 150“.

Hausboat a kanoe pr. levně Černá, Smíchov, Komenská 11. Značka „3500“.

VÁM, páni redaktoři!

Ublíží-li někdo někomu, aniž by se mohl postižený bránit, nazýváme tento čin zákeřnictvím, zbabělostí. Hází-li kdo po druhém bláto v novinách a při tom se kryje anonymitou, je to totéž.

Páni redaktoři z „Večera“, „Národních listů“ a „Politiky“, dobře vědí, že tramp, jelikož není organizovaný, tedy bez oficiálního puncu, nemůže se dožadovati právní ochrany proti podobnému hulvátství. A tak oblíbené redakční: — Lékař nám píše... Otec nám píše... atd. se opět patřičně osvědčilo. Lékaři, otcové, výletníci atd. slouží za roušku perfidních útoků, nejhorších, jaké se snad vyskytly v české žurnalistice.

Anonymové a denuncianti, kteří se bojí pod to, co napíší, připojití aspoň šifru! Tedy pánové z „Večera“ vytykají časopisu „Tramp“ negramotnost, nevíme prý, kdy se píše malé a velké písmeno (citují „Poslední čundr!“) a — světe zbož se — hrubá slova! Článek tento se při tom všem hemží nadávkami, jako pacholci, pepici, syčáci atd.

O gramotnosti s Vámi, širitelé kultury z „Večera“, mluvit nebudeme. Je příliš v dobré paměti článek Vašeho kulturního referenta, v němž tento Havlíčkovy verše házel na Nerudu. To snad stačí.

A ohledně těch silných slov, promiňte. Děláme časopis pro lid! Ostatně lépe odpoví za nás J. Hašek:

„Opisovat nebo vytečkovat považují za nejpitomnější přetvářku. Slova těch užívá se i v parlamentě!

Správně bylo kdysi řečeno, že dobře vychovaný člověk může číst všechno.

Nad tím, co je přirozené, pozastavují se jen sviňáci a rafinovaní sprošťáci.

Lidé, kteří se pozastavují nad silným výrazem, jsou zbabělci, neboť skutečný život je překvapuje, a tací slabí lidé jsou právě největšími poškozovateli kultury i charakteru.

Oni by vychovali národ jako skupinu precitlivělých lidiček, masturbantů falešné kultury typu sv. Aloise, o kterém se vypravuje v knize mnicha Eustacha, že když sv. Alois uslyšel, jak jeden muž za hlučného rachotu vypustil své větry, tu dal se do pláče a jedině modlitbou se upokojil.

Tací lidé se veřejně rozhořčují, ale s neobyčejnou zálibou chodí po veřejných záchodkách přečíst si neslušné nápisy na stěnách.

Mohl bych pokračovati dále, a vše bylo by na anonymní pány umravňovatele jak ušité. Škoda však místa. Egonu E. Kischovi, světovému žurnalistovi, se časopis „Tramp“ líbil a poslal nám a „Tvorbě“ jediný článek za jeho pobytu v ČSR do českých novin.

Úsudek E. E. Kische má pro nás stokrát větší cenu, než hulákání anonymů, kteří mu všichni dohromady nesahají se svým rozumem ani po kolena!

Aby však každý věděl, jak si pánové z „Večera“, „Národních listů“ a „Politiky“ představují kulturu, končím polemiku a jen tak namátkou předkládám ukázky z „literatury“ těch, kteří na nás volají cenzuru!

J. Pakosta, spolupracovník Národní Politiky:

Úryvek z románu: Morbidní mládí.

Konfiskace

Pane censore, je to přesný otisk z knihy „Morbidní mládí“. Kniha nebyla konfiskována!

To jen tak namátkou. Stačí vám to? Jestli nikoliv, tak příště posloužíme ochotně jinou pornografií — pardon — kulturou.

K. Melíšek

Rudolf Medek, spolupracovník Nár. Listů:

Úryvek z básně: Píseň Šárčina.

Nad tělo mé se schyl, má nadra poceluj,
jež, divě vztýčená, svou žádost tobě praví:
jinochu milostný, nechť rozkoší tě znaví
na horkých ústech mých žízňivý pocel můj!

Tak zřím teď vítězně, jak šat rveš s údů mých
se zrakem zdiveným, jenž dosud nezřel ženy — —
tak zřím teď vítězně tvůj úžas opojený,
jenž vzplál v tvém pohledu na bočích bělostných.

Tak zřím teď vítězně, tvé prsty neklidné
žár cítím tvojích rtů, jenž hoří na mém těle:
mně zdá se, množství úst v své touze rozvášnělé,
že v žhavém rozvášnění celuje údy mé.

Dost, dost, pro boha, ať nekazíme vkus
těm, kteří ho dosud nemají zkažený!

Sl. V. Jelínek, spolupracovník „Večera“:

Úryvek z románu „Sir Lee Farguhar.

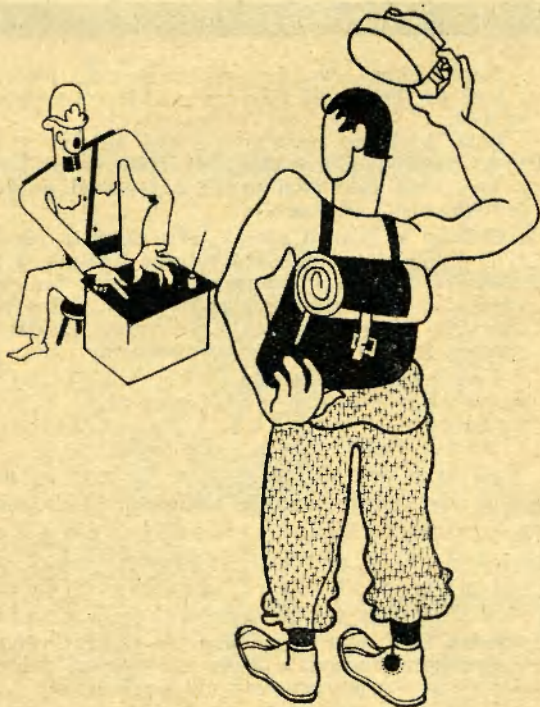
— — — Děvče v několika okamžicích bylo svlečeno.

Konfiskace až do konce kapitoly. V celém románu asi 50 konfiskovaných míst pro přečin proti mravopěstnosti!

Irčan

Géza Včelička atd.

Beneda:

Četník mlátí na boudu:
 — Jménem zákona otevřte. Já vím, že jste tam, protože máte venku kanadky!
 (Tichý hlas z boudy.)
 — Ale dou, dyť já vodešel bos.

-šefe-

— Hergot, čím to je, že jakmile řeknu policajtovi nebo strážníkovi, že mu do toho nic není, tak chce hned vědět moji adresu...

Váma.

Jarda: Se snaží s potlachu vyléztí na 15 m vysoký stožár.

Franta: Jeví obavy, že spadne.

Vašek: — „Neboj se, dyť von tam nevyleze.“

šerif.

— Vždyť vy tu máte všechny hrníčky popraskaný.
 — To je vod toho, že Máňa vaří tak silný kafe.

-šefe-

Longen:

— Pořád že ti tu nesvědčí a ty se zatím čím dále tím více „spravuješ“.

— Kde jste byl včera?
 — „Tak sem se šel fčera koupat. Skočím do Vltavěny s rozběhem a šups, už sem byl pod vodou. A voda se nade mnou zavřela na rigl a já furt klesal ke dnu. Tak sem šťastně dopad na dno, a šel po něm kus na špacír. Ale voni tam na dně nemaj žádný patníky a já nevěděl, kam to du. Tak sem se voptal jednoho herynka, kdy že se to dostanu na Mečas. A von ten herynek povídal, že je němej a že mi to nemůže proto říct. A vono už se stmívalo. Já se kouk na hodinky a konstatoval jsem, že je outerej. A vona už byla tma. Co sem mněl dělat? Kolem samá voda a eště tma k tomu. Tak sem vytáh sirky a rozsvítil si...“

— „DOOOST!“

Mezi českými žurnalisty jsou ošiváci!

Napsal kdysi Karel Vaněk

Za teplé letní noci kráčejí dva trampové k osadě za sebou.

I. tramp: Denny, cejtíš ten vlahý vítr?

II. tramp: Cejtím, ale podruhý neblbni! Ascholuna.

„Poslouchej, Jerry, co je to vlastně „shocking“?“

„Dyž pán má poblitej smoki g!“

— Proč si nesedneš?

— Já mám špatnou stolicí.

— Zatracený hodinky! Už dvanáct jar se přehnalo přes jejich hlavu a eště neumějí chodit!

P. O.

Alfons.

— Na co si bereš límeček?

Eda.

— Na krk!

Af.

DRESY TRENŮVACÍ

STANY - KEDS dodá

SPORTEX

VINOHRADY. - U NÁDRAŽÍ.

KAREL HAŠLER A JARKA MOTTL

Nešlo to už jinak. — Trampové nikde nic nevyvedli, vražda se žádná nestala, která by se těm vyvrhelům dala přisít, a tak také došlo na trampskou písničku. — Vyrvané krky od nadávek a lži už jenom sípaly:

„Trampské sprosté popěvky obtěžují cestující ve vlacích a na výletech, mládež školou povinná zpívá písničky, za které by se styděl starý voják...“

Tak to vidíš, Jarko Mottle. Ty desítky Tvých prostých a bezkých písniček, inspirovaných romantikou táborových ohňů, zpívajících o horách, mořích a řekách, lodích a přístavech, které tolika se lišily od dvojsmyslných kupletů z pražských revuálních scén, ty jednoduše prohlásili páni Padouři za nehodné starého vojáka... Proč jsi se nestal raději Karlem Hašlerem. — Proč jsi tak skromný a nevyužíváš talentu, či lépe řečeno, konjunktury? — Možná, že by ti také někteří pitomci říkali „Mistře“! Vždyť bys to snad také dovedl:

„Možná že jednou, možná že dvakrát... Náš tatičku Masaryku... Pan Brabenec a jeho štebenec... Já mám doma gramofon... Má zlatá Praho... My jsme chlapi plešatí... Hoši od Zborova...“

Vidíš, tak se mají dělat písničky, kterým ta mravná veřejnost tleská a při kterých „vlastenci“ krkají blahem. — A potom bys také mohl čísti v „Českém Slově“:

„Nelíbí se mi, že při takové pietní písničce, jako: „Hoši od Zborova“ se tančí...“

Tomuhle se říká: p-i-e-t-a!

Kdyby tak opravdu ti hoši od Zborova vstali a viděli se ve Variété, představení v revui šestnácti děvčaty, která v předcházejícím obraze tančila polonabá. — A možná, že nějaký ten vlastenec, co tam tenkrát v první řadě jedl vepřovou a pohnutím nad tou písničkou szel, se s děvčetem, představujícím „hocha od Zborova“, vyspal...

„Hoši od Zborova“ — tempo di blues — nepovídá to příliš mnoho o mentalitě těch řvavých vlastenců?

Možná, že Karel Kašler udělá také trampskou písničku. A bude stále národním bardem. — Víím, že ty by jsi neudělal písničku à la „Na Karláku padnul vůl...“

Nic si z toho ale nedělej, že někdo nadává. Ten pocit, že trampům nemusíme připomínat, aby netančili při Tvé písničce: „Mámo, maminko...“ stojí za víc, než chvála ode všech těch řvounů. Mlšk.

**Dostojevský napsal:
BLBOST JE KRÁSNA.
U nás musí být jistí
redaktoři krásní jak
Adonis.**

Staněk:

— Já sem náhodou slušně vychovanéj tramp. Já si každej den pujuju ústa a čistím hubu — — —
Johny.

Pršelo, a kluci hráli proto „vočko“.
Náhle vyskočí Franta a řve na celou boudu:
— Holomci, někdo z vás hraje falešně!
— Kdo? vyskočili všichni najednou.
— To nevím, ale já měl v kapse pátý eso a to mě někdo ukrad!
-šefe-

spadlé kameny

Máničce S.

I.

mládi
kreslí si budoucnost
a hledá života esprít,
když si vše nejlepsi načrtne,
vidí,
že neumí kreslit

Tonda je nemocen. Koupili tedy teploměr. Úplně novej teploměr s futrálem.

Franta dává Tondovi teploměr pod paždí. Tonda vyletí:

— Himl, co mi to strkáš pod paždí? Vod čeho máš ten futrál?
A-a.

Několik trampů jde v noci vesnicí. Za jedním plovem zuřivě štěká pes. Pepík nadává a už se shýbá pro kámen. Šerif ho zarazí:
— Neblni, dyf je to jeho chleba.

Gr.

Senty v hospodě: „Pane hostinský! jeden rumunskéj čaj!“

Hostinský: ?

Senty: No, čaj s run

Osada Q.

Tramp. kanadky

**Anglická
obuv**

pro

sport
vycházku
i společnost

Jar. Bohata
Smíchov, proti Knížecí

„Keds“

Prig. m. „Kod“

Staněk:

- Tondo, ty víš že sem abstinent.
— To vím.
— Tondo, ty víš, že nepiju ani borůvkový víno.
— To vím.
— Tondo, ty víš, že nejím ani rumový pralinky.
— To taky vím.
— Tondo, a víš, že sem takovej prevít, že jak mi zahrajou „Teče voda teče“, tak udělám deset piv!
E. T.

„Chtěl bys bejt malej?“
„Coeče, kdo by tam dole v tom smradu chodil!“
Burry.

Tramp Senti ukazuje Bobbymu jitrocel: „Pozři, toto se přikládá na rány.“
Bobby na to: „Tak, ale hned už ať seš tím obloženej celej.....!“
Osada Q.

Celá osada je na nohou. Bobby řve po osadě všecek rozkacen: „Kdo ste mi vzal moji porci, šmarja, kdo ste mi vzal porci? To sem srnec, kam ste dali moji porci? Dejte sem moji porci, než se rozčílím, kam ste dali moji porci, běda — kde je moje porce?“
Nařikaje, pádnými kroky litá po osadním rynku a šermuje rukama všem před nosem. Ze zástupu vykoukne hlava Sentyho: „A co je s tou porcí, co si sežral?“

Bobby se zastaví a zakleje: „U šlaka, a co sem to tedy hledal. No jo. Dyk já hledal kladivo...!“
Osada Q.

— Proč je ten němec furt podrážděnej?
— Von je z Drážďan.
Ivan.

— Čemu se, prosím tě, ty ženský furt divějí, že pořád vrtějí zadečkem?

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Ze byla taková milá, dal sem jí eště marku za ty škrpály a vyšel jsem do sychravého prvního června nebo kolikátýho bylo.

Kuci já vás znám jako moc smutný sloni a tak si myslím co bych vás trápil nemravnostma a darmo ve vás vzněcoval hnus a odpor k těškimu průmyslu nebo drásal vaše nitra divou bídou ješ kráčela se mnou krok co krok — libuše pitomá — slibujiće mi věrnost aš do smrti.

Nikóliť! Budu psát slohoví cvígra abí měli pedanti stek a dyš uš sem u těch starejch rozumnejch lidí tak vemu toho kmeta co mi dal u Longville to kafe. Mně vűbec milujou staří lidi pro mě nenucené chování a zlatej charakter a starý báby zvlášť.

To bylo tale. Kam se podíváš, dům. Kde zaklepeš, vyndaj ti boty. Kde se vozveš, policajt. A byl pozdní večer, lásky čas, ach, bratře Mácho, jak můžu máchat dyš sem nejjet dva dni a krom toho se dřící oči na mně dívají cize? Každěj je našňuputej, povídám k sobě, nikde nic nedají, jen dyš se sami nažerou, pudeš spát. Ložnice byla daleko za městem a povyrostla toho roku náč jenom ke kolenoum, takže dyš sem ležel na boku tak mi čuměla hůždě do azuru a byla do rána celá vofoukaná. A mímo to bylo zpozorována

agentem spravedlnosti a ten mně slíknul do naha jesli ne-jsem falout.

Protože sem falout nebyl, vodešel a já se vobrátil na druhou hůždi abích byl vofoukanej symetricki. Začalo to trošku uš hřát, tak sem usnul, jenže sem měl strašný sny.

Zdalo se mi že sem umřel. Uš sem byl asi tejděn mrtvej, vrány mě vobsadily a klofaly mně děsně a to lochtalo a já se nemoch hejbat. Byl sem docela studenej a moc sem smrděl. Dyš sem se probudil, zmizelo vše, jen ten smrad zůstal.

Kráčel jsem pryč celej připoděšenej. Aš dyš sem se roskoukal a viděl sem tu krásu raní přírody tak na mou duši sem byl dojatěj. S dechem zatajeným sem pozoroval jak se fšcko probouzí a že je uš asi třištvtě na poledne. To je pohátka myslím si, ale žaludek mám takovej nádenickej, bez pochopení pro takový věci. Bručí na mně: Ty blboune, já snesu fšcko aš po chleba zmáslem nebo sádlem, ale pohátky nežeru!

Co dělat, musel sem spátky do Longville, bez benzínu se nedá ject! Kde je moc baráků, tam je moc lidích, kde je moc lidích tam je sem tam nákej vůl, a kde sou volové tam se dorozumíš!

A taky jo. U periferijní chajdy sem se zastavil na krocích svých a čmouchám. Takovýdle kafe!

Bouchám na dvéře. A ajta, onen kmet o němž zvrchu je zmínka, vyšel na zápraží. Nebejt to samec, tak sem to zlíbal! Neboť to mělo dobrácké, vpravdě volské oči který povídaly: Ty máš hlat, já ti dám nažrat.

A do těch ušlechtlejších vočí fčetně uší přednáším svou píseň.

„Du z prahi, pěšky, žízeň mám, peníze nemám, hlad mám, kolem světa du, dyš mají tak dají, jen žďabek, fšecho stačí, sem skromnej, jenom můj cíl je velikej a láska k černému pívu.“

Kmet to vislechnul vpravdě stojicky, to se zas musí nechát. Holt tomu nerozuměl — ale chuť na to kafe sem mněl vyřítou na čele. Mechanicky se votočil čelem zad, zašoural se do chajdy a vyšoural se opět ven s hrncem. Srknul sem a bylo to ve mně. Lidi to byla brynda! Jak to mohlo tak pěkně vonět? Ale jak si kdo ustele, tak to musí vychlastat! Kmet na mně čuměl a to mně fascinovalo. Myslel sem si co vejráš ty altfátře dyš to mám prázdný? Inu vobsluha bídná!

Tak sem začal ináč. Hledal sem po kapsách a moc jsa rozhořčeney vykládal sem ve všech řečech že sem měl eště někde kus chleba, jesli sem ho tak ztratil! A tady sem poznal že mám co dělat s osobou skutečně vřímavou. Ne-nápadně se všoural do svýho tuskulu a vypadnul s krajícem chleba že už sem ho neviděl jak fčechách. Bohužel byl suchej.

Přece ale se někdy stávají věci jako se právě stala tejkonc.

Přišla kráva, za ní dvě husi, za nima pak pes a průvot zakončovala babka. Némá tvář mně iznorovala, ale babka keď ma uzrela vyslovila názor že nejsem vocat a že sem asi cizinec. Já říkám, ženský sou mnohem lepčí tvoří neš muskej.

Jenže sou holt samej votazník a já se musel zpovídat furt a furt. Otázky byly misty hrozné, misty děsné, pak zas příšerné jsouce vystrídány chvílema strašlivými:

„Prág — hm — to je v belgii, že jo? Čěškašlovákaj — aháté, to je tam, co mají ty malý koně!? A nepoblil ste se na moři? A trefíte do paříže dyš je to tak daleko? Já svět znám, já sem sloužila ve Vídni u jednoho rady, ale byl to starej prezent nervózní.“

Dyš povídala yo těch koních tak si šahala pod bradu a

vona sama mi byla k vestě, a já nedošáhnú na skříň. Inu čím větší mrně, tím víc toho nazvani.

Napadlo mi že je to hřích bejt sobec a že bych se mocht vo svoje vzdělání rozdělit s toudle veselou bábou. A pak proč bych nelhal chvíličku dyš to bude tomudle párku dělat plezír. Dyk London na trampu taky lhal jak prase a taky mu to vyneslo. A já začal z vejkladama:

„Prág, to máte zrovna u vídně. Vídeň je vůbec hlavní město v naší zemi a dyš jedem po lojdi tři hodiny tam sme v moskvě.“

Sebral sem na silnici kus střepeu a začal sem jim tam malovat pó zdi.

„Tadydle je celej svět, že jo! Tadydle by bylo ledový mýře, že jo, ale tam to néjni. Tak se de tudydle a sme v Longville. Že jo!“

Bába dyš viděla Longville na zdi, jala se plesati. A kmet jak by smet. Ten holomek starej dokonce dyš viděl že my s bábou sme světa znalý lidi a k tomu starý známý z vídně, všoural se znova dovnitř. To bude zase ta brynda a kus sušenky žitné či ovesné, povídám si.

Leč chyba láfki! Bylo to kafe bílý, byl to chleba mazanej! A dyš sem se dal do žrádla tak si mysleli že se můžou voba zase ptát do aleluja. Zase ryli do mý vlastní a chtěli vědět esli sou u nás ty siamský trojčata co bili v novinách.

Nezbejvalo neš kušnit víc jak voba dohromady, jinak bych v týdle těžký zkoušce nevbostál. Povídám že moje sestra je teď právě na lovu makrel na kaskazu a že mi pošle rybí měchej aš pudu přes tichej okeán.

Kmet spolknul flusa kterýho tahal pět minut aš z malýho mozku a odšoural se pryč. Přišel s novým krajícem chleba a ten byl krom másla eště namazanej hořčicí.

To sem jelen, povídám si berouce ho vobouma rukama a kmet na znamení souhlasu zakejval zhlavou. Potom jmul se srkati novýho huňara z hlavy.

A já si kecám rozum dál protože to vynáší. Líčím stáplou postavu svýho strejčka kterej má v austráliji farmu a bejčka. Je to hned vedle angoro a tak mu lavina vymáčkla všechny vokna a bejčkovi jajka. V Americe je moje nevěsta, tu spakuju, vona se učí u klempíře a tak s ní pudu potom k strejčkovi spravit vokna a masírovat bejčka flanelem.

(Pokračování.)

- Víš, jak říkají v ministerstvu železnic J. V. Najmanovi?
- Pssst ---
- Pane ministře!

— Ten saát má ale blbou chuť! Umyl si ho?

— Určitě, a dokonce mejdlem.

-šefe-

— Co děláte, pane Paďcur v „Ritzu“, než jdete se slečnou Janotovou spát?

— My si vždycky trochu zdřimnem.

-šefe-

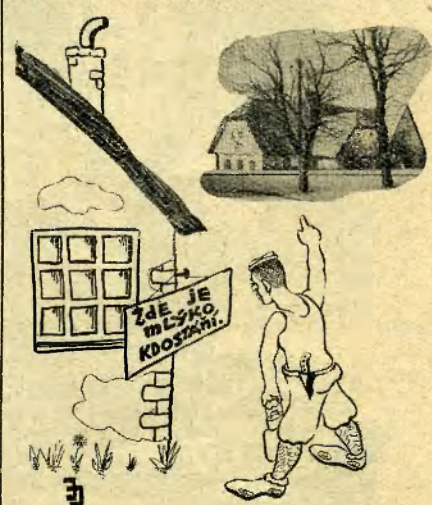
— Rudy, měsíček se nám kouká do chaty...

— Tak vtevři vokno, a něčím ho polej!

-šefe-

— „Ja kdyz se vozeru, tak je ze mně docela jinej člověk. A proč by se ten jinej člověk nemoh' taky vožrat? Burry.“

Janda:

— „a já ho blbec támhle koupil!“

— Já sem tak švorc, že kdyby mě nejkon tvrdá ruka osudu srazila v nejtemnější propast smrti, tak musím na Volšana, pěšky. Kevárom.

Géza Včelička:

Noc na Galatě, to je lidské srdce, rozdivočené rakijí a ženskými prsy.

Ulice lásky, to je gramofon a námořnický nůž.

Nůž z Brussy.

Jeho chladné ostří hřeje se na těle matrosa. Pravý syn moře se bez něho vůbec neobejde.

Ze čtvrti bordelů vytéká život do bahna tenkých ulic. Červenomodrý, žlutozelený, smradlavý život. Má všechny řvavé barvy, má všechn smích a všechny slzy, kterých Galata potřebuje.

Bosporem, mezi polozřícenými, rozstřílenými pevnostmi a zelenými valy, projela nová loď. Dvoukominový, trojstěžňový parník, plný dýmu, lidí a signalisačních vlajek. Jeho měkké jméno proměnilo se ve výsluní piniových hájů a korálových útesů. Černým, vysokým kýlem rozkrojil modrozelený záliv a před novým mostem hodil kotvy.

Modré čapky kolébají se nábrežím jako bárky na vlnách.

A teď: Kam jinam než na Galatu!

Večerní nebe vlaje jak turecký prapor. Nad Stambulem plane srpek měsíce a proní hvězda. Aja Sofia se třítí

Jak se dovídáme, hodlá ředitelství železnic přísně pokutovati ony osoby, které budou přistíženy nespící ve spacích vozech čsl. státních drah. Cundr v. r.

NŮŽ Z BRUSSY.

v světelných šupinách Zlatého Robu a v přístavu narážejí na sebe vlny a lidské vášně.

Na balkonech a v arkýřích, slepených z hlíny a dřeva, i v široce rozevřených verandách kařan sedí polonabá, smějící se děvčata.

Cařihradské prostitutky. — Namalované, lidské zboží, kus za půl libry.

V přízemním krámku, v němž byste omylem hledali šosáckého hokynáře, mezi dveřmi stojí černovlasá Arménka Miriam. Jen tak, v novém modrém kombiné. Z pootevřených úst i z pupenců nahých prsou svítí jí červená lícidla. Křičí na vás německo-turecky a nabízí vám nestoudně nevinnými pohyby svoji lásku.

Opravdu, Miriam je krásná. Má zamodralé bělmo kolem podmalovaných, velikých očí. Má pěkný úsměv a malé, stejné zuby. A za paděsat piatrů se vám zdá její láska směšně lacinou. Poněvadž vy nevíte, že Miriam má lues.

Námořníci, divoké primitivní děti, procházejí se a vybírají. Tu a tam zatelegrafují očima, jak se setkají s pokřikujícími ústy nevěstek. A pak se stahují roleaux malých okének. — Syn moře stal se desetiminutovým majitelem padesátipiastrového zboží.

Gramofon, nezbytná fotomontáž galatského filmu, vysílá do ulice Ali Babu. Má zlý chrapot starých desek a tupých jehel. V septavé melodii zableskne vám očima nevysovitelný stesk. Zní to jako muezinovo volání k modlitbě.

Pouliční prodavači nabízejí karpus nebo dondurmu. Policista, uniformovaný skeptik, kráčí zatrpkele po zahnívajících odpadcích zeleniny.

V tom ovzduší hustém a sladce začmoudlém jako turecká kafa, sedí statisté života, tulácké duše a ztracení dobrodruzi. Pletené židlice kařan splývají s modrými stíny neznámých dětí. Kolem vás přejde černoška, která neumí říci více než: „monsieur, du bist schön“. Sledujete bezmyšlenkovitě její malíčká, třesoucí se nadra a váš zrak stane z neznámých důvodů, na ústech starce, ohlodávajícího zvířecky kus skopové kosti.

V lidském mozku dohořívá červený plamen dojmů. — Skeptický policista usíná v červenobílé budce navzdory všemu řevu prodavačů melounů a zmrzliny. Stařec usedl unaveně na chodník, kde uznal za dobré vzdáti se marného zápasu s holou kostí. Do očí se vpila palčivá představa chvějících se náder černošky.

Růžovou okenici nevěstince, diskretně uzavřenou, roztržisk lidský výkřik. Pak rána, černá jako kapka inkoustu. Růžové světlo zhaslo. — Ze dveří někdo utíkal. Podobal se námořníkovi. Policista se probudil a skočil do mračna lidí jako plavec do moře.

Pak odnášeli kohosi, přikrytého barevným šátkem. Přiběhlo ještě pět policistů, deset tenkých nohou v jezdeckých spodcích, a vrhli se do neznámých uliček. Dav lidí se pomalu bortil, rozitékal, až splynul v obvyklou formu.

Za chvíli limonadži řval opět přednosti své barcovné vody. Gramofon a Ali Baba zvitězili nad pouličním dramatem. Nevěstky stahují a vytahují roleaux svých okének takřka pravidelně.

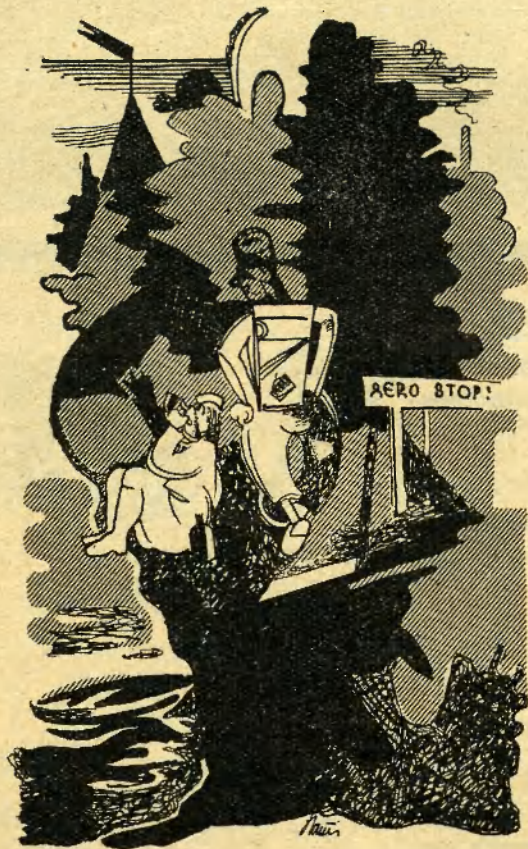
Ve štěrbině mezi hrboлатыmi kameny leží nůž. Má držadlo z bílé kosti a zakřivenou čepel. Do oceli, jež se leskne jako oči nevěstky, jsou vryty dva turecké nápisy. Prvý znáte: „Brussy“. A druhý jste spíše uhodli, než přečetli: „Kismet“. Od nápisů ku hrotu vedou tři černé žlábký svědci lidské bolesti.

Ta čepel je křivá a úzká jako ulice na Galatě. A skvrna svedlé krve na hrotu nože?

Možná, že před chvílí odnášeli pod barevným šátkem mrtvou Miriam, jež měla překrásné oči a lues.

Cařihrad, červenec 1929.

Staněk:

— Co to plavalo v tý polívce, škvarek nebo housenka?

— Škvarek!

— Já ti to teda věřím, ale mělo to nohy.

Zany.

z galerie fuláků života

VI.

Sergěj Jesenin.

„Jaká to hanba!
Jaká brozná hanba!
Já na koleji slepě octl se.

Vždyť já moh' dávat
víc, nežli jsem dával,
a co jsem dával jen tak z legrace.“
Sergěj Jesenin.

V noci ze dne 27. na 28. prosince roku 1925 skončil sebevraždou mladý básník jedinečných hodnot, jeden z těch, které lze spočítat na prstech — zavraždil se Sergej Jesenin. — Nihilismus, provaz a britva. — Stár třicet let

Hezký, modrooký hoch, plavých vlasů, trpěl tím, čemu se všeobecně říká „široká ruská povaha“ — jeho duše sestávala se vlastně ze dvou, vzájemně si odporujících protiv, ze dvou úplně různorodých lidí. Jeden z nich je jemný, nesmělý a skromný hošík, milující život — na druhé straně velkoměstský fláma, rváč a kravalista, znechucený životem.

Ve dvaceti letech oženil se Jesenin s americkou tanečnicí Isadorou Duncanovou, starší o patnáct let jeho, podniká s ní svatební cestu aeroplánem do Berlína. Po roztržce, která nezbytně musela přijít, vrací se do S. S. S. R. Apač a chuligán Jesenin počíná bouřit — krémy posledního řádu stávají se mu domovem — nejednu noc se vyspí na policejní strážnici. — A koncem roku 1925 bilance „starého kravalisty“ — jak sám sobě říká.

Vždyť v tomhle žití smrt — ta není nová,
však život není o nic novější

Poslední dvouverší Jeseninovo — „však život není o nic novější . . .“ — Starý „kravalista“ dohrál
—rc—

(Dole uvedená Jeseninova báseň je ze sbírky: „Rusko a revoluce“, jíž v překladu Boh. Mathesia vydalo „Aventinum“.)

Sergěj Jesenin:

DOPIS JEDNÉ ŽENĚ.

Jen vzpomeňte,
vzpomeňte na vše jen:
Podepřen o zeď
já jsem stál —
vy chodila jste zlostně pokojem
a ostře cos
vrhala v mou tvář.
Vy říkala jste mi, že čas si sbohem dát,
že zmučila vás hra
životu mého zpozdilá,
že zase chcete pracovat
a úděl můj —
niž klesat, niž a dál.

Má milá!
Vy jste mě nemilovala.
Což věděla jste, v lidském bouřku já
že byl jsem kůň, kůň zpěněný,
jejž bodá jezdce ostruha?

Což znala jste, že v čoudu neustálém,
že v rozbouřených bouřkách zlostí
tím mučím se, že nechápu —
kam proud nás žene událostí?

Tváří v tvář,
tvář nevidíš.
A jenom dálka velikost rodí.
Když bouře řve —
tu běda lodí.

Země — tot loď!
A někdo — kdo to byl?
v nejhorší bouřce, vánic vřavu,
velikým gestem loď tu namířil
za nový život, novou slávu.

Kdo nepadal, kdo neurh, neklнул
z nás, co jsme na palubě byli?
U mála jenom zůstal silný duch,
jen málokterí nezbaběli.

Já tenkrát také odešel
z té vřavy, která duši hubí,
abych se na to dívat nemusil,
já spustil jsem se v podpalubí,

To podpalubí
ruská krčma byla,
a já se sklonil nad pohárem,
aby mi duše netruchlila,
abych se ubil vína zárem.

Vím, milá, vím,
já mučil vás,
v malých očích vašich býval stesku nádech —
já před vámi jsem schválně bouřil
a utrácel svůj život ve skandálech.

Však neznala jste:
v čoudu neustálém
a v rozbouřených bouřkách zlostí
tím mučím se, že nechápu,
kam proud nás žene událostí

A prošla léta.
Starší jsem.
Můj rozum, cit, má jiná zřídla.
Dnes říkám si ve svátek nad vínem:
Buď čest a sláva muži u kormidla!

A dnes, —
dnes něhou jakous jat,
si vzpomínám: zoufalství unavené
v těch vašich očích zráló;
a chci vám psát,
jaký jsem byl
a co se se mnou tenkrát dalo.

Má milá, rád
vám píšu dnes:
já vyváz z bouře, která lany skučí,
a jsem dnes v kraji sovětů
ten nejzuřivější poputčik.

Já nepad jsem
a jiným jsem se stal.
Nemučil bych vás jako v onen čas,
když víchřice a bouře vály kol.
Za prapor volnosti
a světlé práce mír
já šel bych dneska na severní pól.

Odpustte . . . Vím:
už nejste ta —
s rozumným mužem pojidáte chleba,
a pro nic je vám moje teskenota,
a ani mne vám není zhola třeba.

Jen žijte si,
jak osud velí vám.
Utichlá bouřka vlny ještě pění.
Vás pozdravuji,
na vás myslívám,
vás známý kdys —

Sergěj Jesenin.

Beneda:

Že ten vrah nebude žádnéj jinej než ten, co tu Janotovou zavraždil?
Čundr.

— S Hezounem je to zlý.
— Ježíšmarjá, co mu je?
— Ani se neptej — hrozně trpí na noly.
— Vážně?
— No jó — ale na ženský.
-rč-

— Jaký je to kafe?
— No — má jednu ohromnou vejhodu a jednu velikou chybu.

— Co pořád škrtáš ty sirky?
— Ale, já se chci podívat, esli mi nevyhasla lulka.

— Co?
— No, ta vejhoda je, žes tam nedal cikorku, a chyba, že tam není kafe!
Ivan.

Pan Paďour: Pane trampe, zaspívejte mi něco hodně blbýho!

Pan tramp: Vodpustěj, ale vo nich sem eště nic nesložil.
Sadil.

IRCAN

JOE má 100 dolarů.

JOE, starý a nenapravitelný Joe, sedí na břehu jezera Michiganského. Kolem bzučí motory automobilů, ve kterých synkové bohatých padourů z Wall-Streetu přiváželi roztomilé švadlenky a midinetky, které odhodlaně svěřovaly své panenství chlupatým pazourám, řídícím volanty přepychových vehiklů.

Joe dožvůlkal zbytek tabáku, vykoupal si nohy a natáhl se do trávy. Dívá se nahoru do nebe a vzpomíná na žhavou melodii písničky, kterou tam dole v Sandybaru přehrával starý darebák Bim na gramofon, vybíraje za pustého proklínání a rouhání hmsné a nekřesťanské peníze na jehly a desky, přes to, že brál jednu a tutěž písničku již několik let. Tak krásná písnička a Joe si nemůže vzpomenout, jak začala. Chvillemi pohvizdoval, broukal a nakonec poslal melodii k čertu. Nespál několik dnů a stýskalo se mu po ginu. Ale gin v suché Americe! No, von by se konečně sehnal dole ve městě, ale když ti prohibičníci jsou po čertech „lacini“. Malá lahvička 3 dolary a na smlouvání je už Joe slabý.

Mladý Jimie, syn podprsenkového krále Douglas Domingtona, měl toho večera novou lásku. Prodavačka v obchodu jeho senilního a uslintaného táty. Zpitomělá sensacemi „Herardu“ a romány V. Neubauera, v nichž denně si synkové milionářů běhají krásné prodavačky za manželky. Dovolila proto Jimiemu, aby čekal na ni u parku starého Abrahama se svým vozem. Toho večera nedala mámě svůj nádenický plat a nakoupila prasečí voňavky a pudry. Zažehlila poněkud bidu a věřila, že Jimie snad . . .

Jimie ve vzpomínce na večerejší noc, kterou ztrávil s čerňovlasou Lilinou, svlékal ji očima. Při tom uvažoval, má-li nabídnouti projíždku modrooké pokladní z páteho oddělení tátovy prodejny. Zastavil auto u roztomilého křoví. Pomohl Mabel sestoupiti a rozestřel pokrývku na zem. Mabel s roztomilou stydlivostí odhrnula výši nad svými koleny. Jimie usedl vedle ní a Mabel položila hlavu na jeho prsa. Poloblasem zpívala melodii písničky, kterou kdesi slyšela. To

probudilo Joeho, který ležel vedle. Protáhne se, přistoupí ke párku a řekne: „Děkuju, miss, ale Bim byl darebák . . .“

Jimie se ulekl, ale pak se zasmál a řekl: „Dobrá, starý, a napít by ses nechtěl?“ Vytáhne z kapsy stodolarovou bankovku a dá ji Joemu. Joe prohlíží bankovku. Sto dolarů. — Sto dolarů! — Gin. Gin! — „Jdi už!“ zasykla Mabel. A Joe šel. Na rohu 52. Avenue zastavil se u pojiždného automatu: „Sandwiche, ale pořádný!“ řekl prodavači. A položil bankovku na skleněnou desku. Mužik prohlédl bankovku proti světlu a řekl: „Nemám drobný, starej, dojdi si na-proti.“ Joe chodí po barech a restaurantech. Nikde nechtějí proměnit. Jeden barman, bývalý zloděj, nyní policejní konfident, řekl: „Sedni si, starý, jez a pij.“ A poslal číšníka pro policii. Joeho sebrali. Komisař povídá: „Práviče, kedes ukradl ty prachy?“ Joe vypravuje příběh. Výslech třetího stupně. Mlácení gumovými obušký. „Svině jedna“, řval malý tlustý špicl. „Myslíš, že ti věříme, zloději? Možná, žes někoho zabil.“ Nové bití. Joe se přiznává. Druhý den oznamuje komisař veřejnou vyhláškou, že zloděj a lupič Joe ukradl kohosi o stodolarovou bankovku. Toho dne se přihlásilo 24 lidí, kteří byli okradeni o 100 dolarů. Osm z nich poznávalo Joeho jako útočníka. Jeden z nich tvrdil, že Joe útočil revolverem, druhý pěstí, třetí nožem atd. Protože byl zachovalý, byl odsouzen jen na tři měsíce. Soudec Parker měl ten den velmi dobrý oběd. Barman obdržel 10 dolarů jako provisi za polapení zloděje, 18 dolarů pohltilo stravování Joeho ve vězení, 35 dolarů soudní útraty, 30 dolarů obhájci ex offo a zbytek byl věnován chudinským účelům.

Jimie vstřídal za tu dobu modrookou pokladní. několik tanečnic z revue a doporučil tátovi, aby propustil Mabel. No, co také s ní, když rozkřikuje příliš nahlas to, co se stalo na břehu jezera Michiganského?

Joe je propuštěn z vězení a setká se s Mabel, Tuřák a prostitutka.

ZASLÁNO. (Za zaslána redakce neodpovídá.)

Panu ministru železnic NAJMANOVI!

Pane ministře,

trampové a všichni, kdož jsou nuceni na lokálce Praha-Čerčany přes Modřany cestovati, Vás mají velice rádi.

Já Vás zou, byste se laskavě této jízdy zúčastnil. Za Kč 9.40 jezdím a se mnou celé stovky kamarádů po této trati, může-li se to nazývat jízdu, státi po dvě hodiny jako husa na jedné noze v přeplněném vagone, kde je stěsnáno 85 osob. To jsou stojící, sedící po podlaze, pod lavicemi, na plošinách, žebříčku na střechu a střeše samé se mi pro trochu omezenou možnost pohybu nepodařilo spočítati. Za „shnilého“ Rakouska na takovém dobytčáku bylo za války napsáno: „6 koní nebo 48 mužů“. Cestoval jsem „porazeným“ Německem, kde za levný peníz může obecnstvo použití IV. třídy; ovšem v naší „světzně“ republice se jí III. třída nikterak nemůže rovnati. Nevím, jak to vypadá na jiných tratích, ale jisto jest, že takový nešvar, jaký panuje na této trati, je možný jen u nás za Vašeho vzácného ministrování (je odvozeno od slova *mini str*, nikoliv ministrant). Jízdní řád není vůbec dodržován. Vlak z Jílového vyjede dle nálady pana přednosty, ve Vraném se pozná, že má náskok, tudíž nechá se plných čtyřicet minut, t. j. od půl 9. do 9.10 hod., jako se to stalo v neděli dne 18. srpna, ač pro nedostatek vozů jsou plošiny i střechy obsazeny, v lijáku státi. Konečně po trapném čekání vlak se rozejede, a po trochu lapání vzduchu je Bráník. Ač mám zapláceno do Prahy, raději vystupuji na čerstvý vzduch v Bráníku. Zde nějaký chytrák (který by si měl ten vtíp nechat patentovat), postavil pro vztek obecnstva a zábavu personálu asi čtyři nebo pět uliček, kde průměrně urostlý člověk musí jíti bokem vpřed. Aby z té jízdy oči, které si ve tmě odpočinuly („obchodní“ vedení dráh z úsporných důvodů ve vozech nesvíti), měly požitek, stojí u každého vřběřčího lístku obecnstvu tak sympatický četník v plné zbroji. Budi to dojem, jako by českoslov. dráhy vozily samé demonstranty nebo hrdlořezy. Nebo je to opatření proti trempům? (Upozorňuji Vás, že tremp je gentleman, který si to jízdné zaplatí a nežádá slev na jízdné, jako skauti, Sokolové, Orlové, DTJáci, četníci, hasiči atd. Spíše by měl za ta muka požadovati náhradu, ale obdrží ji v tom, že správa českoslov. železnic poblíží na něho jako na zločince, což mu dokumentuje i zamřížovanými okénky ve vagonech, aby dojem byl úplný.) Myslím, že za peníz, který

se na tuto dekoraci zbytečně vyhazuje, bylo by lépe investovati do řádných vozů, aby cestující mohli si ve vlaku vydechnouti a zbavit se tísnivého dojmů, že se vůz během jízdy pod ním rozsype. Doufám, že moje pozvání přijmete a laskavě se této jízdy inkognito zúčastníte. Můžete jet jako my v sobotu ve 2.20 z Wilsonova nádraží a v neděli zpět před osmou hodinou večerní.

Proším Boha Všemohoucího, aby Vás nechal tuto jízdu šťastně přestáti, abyste nám zůstal k dalšímu ministrování zachován a zjednal žádoucí nápravu. —

K uvarování všech možných nepříjemností důtklivě Vám radím, byste se v Bráníku ovšem jako ministr Najman neproblásoval. —

S povinnou úctou

Šerif osady Toronto.

Janda:

Hergot, je to zemědělskej rozhlas, nebo mi do toho lezou ty krávy...

— Já sem zachránil jednomu redaktorovi z „Večera“ život.

— Ale di...

— No von prej vo mně řek, že sem vůl, a já to přestech.

Čundr.

— Ty si říkal, že ten pulover je z čistě vlny a...

— Tak si ho vyper a uvidíš.

Lecián.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i pr odáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 43

Ceníky vetešnického zboží zdarma

ŠTOČKY

GRAFICKÝ REPRODUKČNÍ ZÁVOD

VOJTĚCH HRDINA

PROVÁDÍ V NEJLEPŠÍM PROVEDENÍ

SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE č. 6.
TELEFON 404-3-4.

Co nás zajímá

Odměna 400 Kč za dopadení pachatele loupeže ve srubu pod Třebenicemi. Odcizeny byly tyto věci: 1 nový stan firmy Vohánka, 1 velký stan „Ačko“ pro 6 osob, 80 cm dlouhá přelamovací flobertka s drátěnou pažbou, 3 spací pytle nové, skládací „Primus“, 2 pyjama a různá výzbroj pro canoe, nůž, ručně řezaná pochva, orig. norský nůž, korenáč pro kaktus.

Varujeme před koupí těchto věcí a veškeré zprávy hlaste na četnickou strážnici ve Štěchovicích.

V „Národních listech“ musejí dostávat premie za blbost. Jinak by se nemohlo stát, aby se tam „dostavil otec, trpce si stěžující na svou dceru-trampku, která prý jezdí na každou neděli ven a dle vlastního doznání vystřídá prý za noc několik šerifů...“ Kdyby přes tuhle blbost měl letět „Zeppelin“, tak na to potřebuje rok. Každý, alespoň trochu o trampingu informovaný člověk ví, že každá osada má pouze jednoho šerifa. Jednotlivé osady jsou od sebe vzdáleny dlouhé míle. To se ta chudinka naběhala, než sehnala alespoň dva...

Dne 21. 8. konal „Davi Club“ (Údolí Děsu) valnou hromadu, kdež zvolen byl následující výbor: Předsesta: Preler Josef, I. místopředsesta: Bretšnajdr Josef, II. místopředsesta: Geisler František, pokladník: Farkač Josef, tajemník: Švestka František, zapisovatel: Plhák Josef, správce invent. Kubec Alois, I. náhrad. Čuchna Jan, II. náhradník: Múcha Josef, revisori účtů: Bilicz Brian, Procházka Josef, Hájek Josef. Veškeré dopisy řiďte na adresu tajemníka: František Švestka, Smíchov, Resslerova 32.

Géza Včelička se navrátil z Asie. Dříve než on, došly nás z Turecka výstřižky z novin, obsahující interview s dvěma světovými žurnalisty. K našemu překvapení jsme na uveřejněných fotografiích poznaly Gézu a Frantu Šerhágla. Náš úžas vzrostl, když jsme si výstřižky nechali přeložit. Dočetli jsme se mnohá zajímavých věcí. Praha má na př. 3 miliony obyvatelů, samé mrakodrapy, zavedenou pouliční aeroplánovou dopravu, vládne nám žena atd.

Když jsme se ptali Gézy, jak na tohle přišel, mávnul rukou: „Dyť sou blbí jako u nás. Čím jim toho víc nakecáš, tím ti za to víc dají.“ Zde vidno, jak trampové šíří slávu našeho jména v cizině.

Dobrý kamarád Josef Křišťál ze Žižkova, zemřel 29. srpna na krční součotiny. — Čest jeho památce!

V osadě Loue Star volili při posledním potlachu šerifa a kandidát musil se podrobiti zatěžkáci zkoušce. Osadní kovář Otta Dlabáč postavil se před něho s desetakilovým klavírem a říkal: „Tak, kamarádi, nejdřív dám mu jich pět do hlavíčky a když to vydrží, ještě pět slabších a když i to vydrží (ale to už nevydrží!)“ dostane jednu pořádnou ránu do tresoru a bude šerifem!“ Následkem této složité procedury vyzněla volba naprázdno a kandidát, proslulý stopař a veverka Franta Raucher odešel kolísavým krokem spat. Před jeho raucnem uvítala ho ohočená zmije zuřivým štěkotem. —iška.

Všem kamarádům trampům, kteří doprovodili našeho syna

Karla Cintla

na poslední cestě, za květinové dary a pietní zazpívání „Kamarádů“ srdečně děkuje rodina Cintlová.

Nejuhodnější fofopřístroj

pro začátečníky jest bezesporně aparát „OKAM“. Vyřešen je na jedinou cloinu a jediné zaostření do nekonečna, takže stačí pouze natáhnouti páčku, zaměřit a stisknout péro. — Každý bez jakýchkoli znalostí stává se ihned dokonalým fotoamatérem. — Ke každému aparátu přikládáme brožurku: „Fotografování — lidovým uměním, vodítko pro začátečníka při vyvolávání, zvěšování atd.“ A výsledky? — Snímky z aparátu „OKAM“? — Přesvědčte se bezzávaně u fy: Pejšek a spol., Praha I., Valentinská ul. č. 1.

Osada „Orinoko“ dává na vědomí všem kamarádům, že za svého druhá, pověstného hladovce „Balouna“ žádnou škodu způsobenou jeho žravostí platit nebude.

Údolí Děsu vítězí v meziosadním utkání lehkotletickém nad osadou TC Westend 46:34 bodům.

Osada „Utah“ pořádá v rámci tanečních parketů u Karla IV. v Podole 17. září velkou rekrutskou zábavu do 3 hod. Program, tanec, Káča-Sisters, Bočan-dance atd. Vstupné pouze Kč 2.40.

Bez Vás to nepůjde, kluci trampský, a proto všichni na řádění „Údolí Děsu“ v Národním domě na Smíchově 18. září. Začátek v 8 hodin. Jazz-orchester, tombola atd. V obou sálech!

Uzávěrka čísla je vždy deset dnů před vyjitím nového. Nezapomínejte na to při oznamování zábav a večerů, jelikož později došla oznámení nemůžeme do čísla zařadit.

Upozorňujeme všechny kamarády, kteří budou dělat Lužnici, z Tábora do Bechyně, ať po vodě nebo po suchu, by se nespolehali na ochotu tamních lidí, neboť ti jsou již od různých mastuáků úplně zkažení. Tedy kluci všechno s sebou a vykašlete se na ně. Měli jsme tu čest to na své kůži zkusit

Olda, Br., Sláva a Lidka z Loue Starer.

Osada „Omaha“ rozhodla se zavést prohibici. Že je k provádění zákazu vážně odhodlána, vidno z osadní vyhlášky: „Vožralým je vstup přísně zapovídán pod pokutou 20 piv.“

Osada Loue-Star-State, Lišnice pořádá 14. září na oslavu výročí postavení chaty slavnostní potlach.

Listárna redakce.

Pechlát: dojde na to. — Ivo: raději fóry, báseň hubená. — Otto: já si nemůžu pomoci, ale zase jenom něco. Nemaľuj! — Šefelín: fóry dobrý, v redakci jsem každý den od 5 do 7 hod. — Žabí jezero: tak vás taky zdravím a pošlete zase něco, ale kratšího. — Žany: fóry jo, básnička kdepak. — Coufal: moc dlouhý. — Banjo: totéž. — Sheff: něco. O. Novák: ten překlad nák kulhá, ostatní pošli. — Hirwack: taky na vás dojde. — Komárek-Ostrava: jak budu mít trochu času, odpovím dopisem. — Lord: použij v článku. Kluci, nic si z toho nedělejte, že nám nadávají a nadávejte jim taky! Jinak se blížím podzim a já bych prodal kanadky č. 41, blond, úplně zánovní, anžto jsou mi malé. No ne?

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletě 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. Telefon 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Husova 7a. Telefon č. 5069. — Filiální administrace pro Velkou Ostravu: M. Ostrava-Vítkovice, Zengrova 906. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskem Středočeské knihtiskárny, akc. spol. — Používání novin. známek povoleno pod číslem 60.788-VII-1929.